

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego⁽¹⁾ lub w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji, Republika Włosa uchybiła swoim zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2002/15/WE upłynął w dniu 23 marca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 80, str. 35.

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-440/06)

(2006/C 310/16)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i M. Konstantinidis)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie zapewniwszy, aby 24 aglomeracje posiadały systemy zbierania ścieków komunalnych spełniające wymogi art. 3 lub systemy oczyszczania ścieków komunalnych spełniające wymogi art. 4 dyrektywy 91/271/EWG⁽¹⁾ dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 3 i 4 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 3 dyrektywy 91/271/EWG nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby wszystkie aglomeracje wyposażone były w system zbierania ścieków komunalnych.

Artykuł 4 tej dyrektywy również przewiduje, że państwa członkowskie mają obowiązek zapewnienia, aby ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu zgodnie z art. 2 pkt 8 dyrektywy.

Przypadek niniejszy dotyczy naruszenia dwóch szczególnych obowiązków Republiki Greckiej przewidzianych w art. 3 i 4 dyrektywy 91/271/EWG. Po pierwsze, aby wszystkie aglomeracje wyposażone były w system zbierania ścieków komunalnych najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 15 000 zgodnie z art. 3 dyrektywy. Po drugie, aby ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do aglomeracji o liczbie mieszkańców ponad 15 000.

Na koniec okresu ustalonego przez Komisję w uzasadnionej opinii (13 września 2005 r.) 24 aglomeracje w Grecji nie posiadały systemu zbierania ścieków komunalnych lub systemu oczyszczania ścieków komunalnych zgodnie z wymogami dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135 z 30.05.1991 r., str. 40.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice francuskiej

(Sprawa C-441/06)

(2006/C 310/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika francuska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji z dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie pomocy państwa zastosowanej przez Francję na rzecz France Télécom (Pomoc państwa C 13/b/2003)⁽¹⁾ Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 2 i 3 tej decyzji, art. 249 akapit czwarty oraz art. 10 traktatu WE,
- obciążenie Republiki francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przypominając na początku, że zniesienie bezprawnej pomocy poprzez jej odzyskanie jest logiczną konsekwencją stwierdzenia jej bezprawności skarżąca podnosi, że pozwana nie zastosowała się do tego orzecznictwa, ponieważ ponad dwa lata po wydaniu spornej decyzji nie doszło do żadnego zwrotu pomocy przyznanej France Télécom i żadne postępowanie w sprawie zwrotu nie zostało nawet wszczęte na poziomie krajowym. Dlatego kilka zasadniczych przepisów zostało naruszonych, w szczególności art. 10 i 249 akapit czwarty WE.

Skarżąca przypomina w tym względzie, że na mocy orzecznictwa Trybunału żaden przepis prawa wspólnotowego nie wymaga, by Komisja ustaliła dokładną kwotę bezprawnej pomocy, która podlega zwrotowi. Wystarczy, że decyzja nakazująca zwrot pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem zawiera wskazówki pozwalające adresatowi pomocy samemu określić tę kwotę bez nadmiernych trudności. W przypadku gdyby ustalenie tej kwoty sprawiało trudności praktyczne Komisja i państwo członkowskie muszą w każdym razie wspólnie działać na podstawie zobowiązania do lojalnej współpracy określonego w art. 10 WE w celu pokonania tych trudności.

Dlatego skarżąca kwestionuje twierdzenie pozwanej, według której nie jest możliwe dokonanie wystarczająco dokładnego oszacowania kwoty podlegającej zwrotowi, ponieważ w szczególności w uzasadnieniu decyzja z dnia 2 sierpnia 2004 r.

odsyła wyraźnie do dwóch szacunków dokonanych przez władze francuskie w trakcie postępowania administracyjnego na podstawie których Komisja określiła w swojej decyzji przy użyciu widełek kwoty podlegające zwrotowi. Z tej decyzji wynika jasno, że pomoc podlegająca zwrotowi równa się różnicy pomiędzy podatkiem od prowadzonej działalności gospodarczej, jaki musiała zapłacić France Jelcom na podstawie powszechnie obowiązującego prawa, a kwotą podatku rzeczywiście zapłaconego przez tę spółkę.

Skarżąca wskazuje ponadto, że w trakcie postępowania w sprawie zwrotu Komisja sformułowała kilka konkretnych propozycji dotyczących kwoty pomocy podlegającej zwrotowi, podczas gdy na mocy orzecznictwa Trybunału w pierwszej kolejności na zainteresowanym państwie członkowskim ciąży w zasadzie obowiązek przedstawienia tych propozycji w przypadku trudności. Ponadto pozwana nigdy nie zasugerowała, jak ulepszyć propozycje Komisji.

Skarżąca wyprowadza wniosek, że także z orzecznictwa wynika, że skarga na decyzję Komisji uznającą pomoc za bezprawną nie skutkuje zawieszeniem obowiązku wykonania tej decyzji i zatem zwrotu bezprawnej i niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy, z wyjątkiem przypadku gdy Sąd zarządził środki tymczasowe na mocy art. 242 WE.

(¹) Dz.U. 2005, L 269, str. 30.